PROTESTUL ROMÂNILOR TRANSNISTRENI ÎNAINTAT LIGII NAȚIUNILOR

În ședința Comitetului pentru ajutorarea refugiaților moldoveni transnistreni s-a citit un memoriu de protest contra masacrelor în masă a moldovenilor ce voiesc a scăpa din «raiul» bolșevic venind la noi.

Pe malul stîng al Nistrului, de la Kameneț-Podolsk și pînă la M.Neagră locuiește o populație de 700 mii români - moldoveni blînzi și umili. Începuturile așezării acolo în preajma stepelor fără sfîrșit ale Europei răsăritene, a acestei frînturi a neamului nostru se pierd în negura vremurilor, existînd indicii istoriei că moldovenii au ocupat acele locuri încă de pe vremurile expansiunii românilor de la munți spre răsărit și a descălecării Moldovei, veacul al XV.

Acești moldoveni, străjerii românismului la orient, plugari de meserie, au fost întotdeauna cei mai umili, blînzi și ascultători ai statelor de care erau stăpîniți.

Cu toate că niciodată în cursul veacurilor acești români n-au aparținut vreunei formațiuni politice de stat românesc, ei au știut să-și păstreze intacte pînă în zilele de azi conștiința lor de moldoveni, obiceiurile lor și dulcea limbă strămoșească.

Vicisitudinile istoriei au vrut ca acum 14 ani acești români să fie înglobați în Uniunea Sovietică, iar începînd cu a.1925 să fie desființați de către guvernanții acelei Uniuni pentru a forma o pepinieră pentru creșterea și cultivarea unei noi generații de români comuniști cu scopul de a-i arunca apoi în momentul oportun în contra fraților lor din statul român, distrugerea căruia Uniunea Sovietică o urmărește.

Această pepinieră poartă denumirea de «R.A.S.S.M.» cu capitala provizorie la Tiraspol. Potrivit scopului urmărit sovietele au înființat școli moldovenești, în care se predau copiilor moldoveni doctrinele comuniste într-o limbă stîlcită moldovenească de către profesori, adunături de ocazie, căci moldovenii pentru acest scop nu se pot găsi.

În același timp sovietele au procedat și urmăresc metodic distrugerea religiei, obiceiurilor și a familiei moldovenilor. Li se confiscă produsul muncii lor, li se sechestrează averea, oricît de mică ar fi ea, și îi silesc cu forța de a se înscrie în gospodăriile colective «Kolhozuri» unde ei sînt sortiți unei existențe de sclavi, muncind toată viața sub conducerea unor comitete și neprimind în schimb nici măcar atît cît trebuie omului pentru a nu muri de foame. În modul acesta sovietele storc toată vlaga din populația moldovenească cu scop de a o întrebuința pentru răsturnarea «lumii capitaliste», prin propaganda comunismului în lumea întreagă, organizarea rebeliunilor, crearea dumpingurilor etc.

De la o vreme încoace însă sovietele și-au dat seama că truda lor pentru creșterea generației de români, propagatori ai comunismului, nu dau roadele la care se așteptau și că din contra sînt analfabeți în realizarea doctrinelor comuniste preconizate de soviete.

Atunci Guvernul comunist al republicii a dispus ca moldovenii treptat să fie deportați în Siberia și în regiunea Arhanghelsk din Nordul Rusiei, unde nu-i așteaptă decît moartea. De trei ani durează deja aceste deportări, la început în cazuri separate, iar de la o vreme încoace în mase compacte.

Toți refugiații scăpați cu viață din R.M. declară că în ultimul timp moldovenii sînt zilnic îmbărcați în vagoane și trenuri întregi și expediați în Siberia, bărbații separați de femeile lor și acestea separate de copiii lor. Nimeni însă în R.M. nu îndrăznește nici măcar prin gînd să protesteze în contra acestor măsuri bestiale întrebuințate de guvernanți, căci contra acestora sînt gloanțele mitralierelor. Aceasta nu este decît aducerea la îndeplinirea planului infernal sovietic de a extermina completamente această populație românească neadaptabilă comunismului.

În asemenea împrejurări moldovenii transnistreni cu evlavie și nădejde își îndreaptă privirile și gîndurile lor spre România liberă, spre frații lor unde cu toate accesele grele ale crizei economice domnește ordinea, legile și libertatea, neavînd din ce alege ei își părăsesc pămînturile și căminurile lor strămoșești și în disperarea lor oarbă de a-și salva singura avere ce le-a mai rămas pe lume, darul lui Dumnezeu, viața, se aventurează în fugă peste Nistru în România. Această disperare oarbă a românilor transnistreni a ajuns în ultimul timp la gradul cînd ei nu mai au ce alege: ori moartea în Siberia ca sclavi la lucrările forestiere, depărtați de ai lor, ori moartea imediată pe malul Nistrului, avînd totuși în ultimul caz o mică speranță, că vor reuși în întunericul nopții să se furișeze neobservați prin cordoanele grănicerilor sovietici și vor scăpa astfel cu viață.

Sovietelor însă nu le convine să scape de moldoveni în felul acesta, căci se știe de toată lumea că orice fugar din Uniunea Sovietică este cel mai înfocat și cel mai eficace propagandist contra comunismului.

De aceea sovietele au înzecit și au însutit numărul grănicerilor la Nistru, înfăptuind astfel, un atît de puternic sistem de pază încît scăparea refugiaților este aproape imposibilă. Și totuși, cu toate aceste măsuri draconice din partea sovietelor în disperarea lor fac ultimul efort instinctiv pentru a-și salva viața, și încearcă să fugă în România... Ei au mai fugit și înainte, cîte unul și prin locurile mai adăpostite, acum ei fug în mase compacte, cu zecile și sutele, cu femeile și cu copiii.

Numai oamenii care știu sigur, că nu vor scăpa de la moarte se pot aventura în asemenea treceri, neavînd altă speranță decît aceea, că poate grănicerii se vor îndura de ei, văzînd grupuri de oameni cu femei și copilași mici, fugind, și că de milă se vor face că nu-i văd...

Regimul sovietic însă nu știe de milă... Și astfel moldovenii sînt împușcați în masă cu mitralierile, cu zecile, cu sutele, fără nici o cruțare pe tot lungul Nistrului.

Puținii supraviețuitori din masacrul care a avut loc de curînd în pădurea Olăneștilor, de lîngă Ovideopol, unde grănicerii sovietici au măcelărit într-o singură noapte peste 40 de moldoveni, povestesc despre viața lor în R.M. lucruri lugubre, care ne înspăimîntă și ne îngrozesc. Numai cu o noapte mai tîrziu, în dreptul Tighinei au fost masacrați cu mitraliere peste 100 de fugari moldoveni, în ochii mulțimii curioase ce s-a adunat pe malul drept, privind cu groază masacrul de pe malul sovietic fără ca măcar unul singur din acei nenorociți să ajungă pînă pe malul românesc. Și asemenea tragedii se petrec zilnic la Nistru.

În aceste zile cînd disperarea tuturor moldovenilor transnistreni a ajuns la limită, văzînd cum sovietele își realizează sistematic în viață planul lor bestial de exterminare a populației românești, noi reprezentanții românilor scăpați cu viață prin refugiere în România liberă ne adresăm supremului For al Popoarelor și vă rugăm ca protestul nostru în contra acestor masacrări în masă să răsune cu glas tare în lumea întreagă spre a se opri cu un ceas mai înainte aceste orori nemaipomenite în țările lumii civilizate.

În numele celor mai sfinte principii de umanitarism, care întotdeauna în cursul veacurilor a servit drept far înaintea tuturor popoarelor în calea lor spre lumină și civilizație - noi protestăm în contra acestui măcel infernal de pe malul stîng al Nistrului.

În numele principiilor înălțătoare de iubire, către noi astăzi apelăm la toți aceia care au știut să protesteze cu vehemență și cu îndîrjire în cazurile similare de o importanță infinit mai mică.

Unde sînt și de ce tac soldații umanitariști care și-au ridicat atît de sus glasurile lor indignate contra executării comuniștilor Sacso și Vanzetti.

De ce o tăcere de mormînt domnește astăzi în rîndurile acelora care au știut să protesteze în toate colțurile pămîntului contra împușcării accidentale a celor 5 comuniști din Soroca?

Unde sînt acei M.Torreze și N.Barbusse care știu să ridice protestele lor în numele umanismului mondial, ori de cîte ori cade un păr de pe capul comuniștilor? Oare să nu le fi ajuns încă la ochii și urechile lor strigătele de groază a bieților moldoveni scăpați cu viață din aceste măceluri?

Noi așteptăm cu nerăbdare să se producă proteste la Geneva, Londra, Paris, New-York în toate camerele de deputați, în toate ligile pentru apărarea drepturilor omului în toată presa...

Nu putem să ne închidem ochii și urechile, să ne astupăm gurile și să rămînem surzi și muți la țipetele de groază mortală și de ultimă disperare al moldovenilor transnistreni, care mor cu sutele și miile sub gloanțele mitralierilor și sub loviturile de baionete ale Hunilor din U.Sovietică.

Semnat de membrii «Comitetului Românilor Transnistreni»
martie 1932